

Plyšová hlídka

Bráškovy patálie

3-1

Přečtete nahlas následující text:

Malá silueta se vplížila temnotou, vyhoupla se na pelest a plácla sebou mezi mámu a tátu.

„Už zase,“ zavyla máma a překryla si tvář polštářem.

„Zpátky do svojí, pane,“ zamumlal táta, podebral chlapečka a jal se nést ho zpět do dětského pokoje.

„Ducalka!“ zakňučel klučina a táta vzal plyšového jedno-rožce ležícího v rodičovské posteli.

„Tvoje sestřička nám taky dávala zabrat,“ zasmál se táta. „Ale naštěstí nikdy nebyla takovej postelovej bandita jako ty.“ Položil synka do postele pro velkého kluka a sehnu se, aby ho hezky přikryl. „Chci ti něco ukázat,“ řekl tiše. „Mám to už od doby, kdy jsem byl prťavec jako ty.“ Na ta slova táta odněkuď vytáhl figurku akčního hrdiny. „Říkával jsem mu Drsoň a bývala to moje oblíbená hračka. Můžeš si ho nechat, ale musíš mi něco slíbit: už žádný vstávání. Jestli chceš vyrůst velkej a silnej jako tady Drsoň, musíš hodně spát.“

Chlapečkovy oči se rozzářily, když k sobě přivinul Drsoň jako nevidaný poklad. Plastová figurka znázorňovala hrdinu oděného jen v hnědých kožených botách a bederní roušce, všude jinde se mu na holém těle až přehnaně rýsovaly svaly, jimž dominovala hlava s ostře řezanou bradou a křiklavě žlutými vlasy. Táta se usmál. „Teď sleduj,“ zašeptal a zmáčkl tlačítko na Drsoňových zádech, načež jedná Drsoňova zaťatá pěst vystřelila vzhůru. Chlapečkovi to připadalo jako kouzla a prohlížel si figurku v chabém světle noční lampičky jako u vytržení. Táta ještě zašeptal: „Dobrou, prťavče. Mám tě rád,“ a potichu opustil pokoj.

V pokojíku zavládlo ticho, zatímco nástěnné hodiny ve tvaru letadla neúnavně tikaly nocí.

Tik-tak...

Tik-tak...

Ducalka si zívla, postavila se a mžouravě se ujišťovala, že její malý majitel opravdu spí.

„Copak to tu krindapána máme?“ zeptala se sama pro sebe a opatrně strčila do hrdinské figurky kopytem. „No tak, borče, vstávej,“ šeptala. Drsoň se probral a udiveně se rozhlížel.

„U Krumma, kde to jsem?“ lapal po dechu. Nedůvěřivě si prohlédl plyšového jedno-rožce stojícího nad ním a pokračoval: „Kdo jsi a jaké je tvé poslání?“

„Není čas vysvětlovat,“ odvětila Ducalka. „Bude to dlouhá noc. Musíme se vyzbrojit a připravit se k obraně.“

„Hola, nyní hovoříš mým jazykem!“ zahřímal Drsoň. Pak se znovu rozhlédl a vyjechl. „Moje výzbrojí!!!“ Chňapl Ducalkinu srst a přitáhl si její hlavu k obličejí. „Cos provedla s mou výzbrojí, ty duhová obludo?“

„To nechám bez komentáře,“ utrousila Ducalka. „Soudě dle tvého všeobecného zmatení a oprýskaný barvy jsi zřejmě pár dní ležel v krabici. Plus minus pár tisíc dalších. Ale vypadáš celkem funkční a jestli mě hned nepustíš, tak funkční dlouho nezůstaneš. Rozumíme si, brachu?“

„Odpusť mi to, koni,“ řekl Drsoň, pustil Ducalkinu srst a uhladil ji. „Já se nebojím. Nikdy a nikoho. Ale zde toto spící dítě není můj malý klučina a jsem vskutku nesvůj, co se to tu děje.“

„Kámo,“ odfrkla Ducalka, „když uvážím, jak módní máš účes, tvůj klučina už není malej pěknou dobu. Pojď, seznámím tě s novějma kamarádama.“

POZOR: Když si vybíráte, s kterými plyšáky budete hrát příběhy v této knize, máte na vybranou ze všech dostupných. Pokaždé však **musí** někdo hrát za Drsoň a také důrazně doporučujeme vždy vybrat Ducalku. Doprovodný příběh se zaměřuje na určité plyšáky, a pokud si navíc přejete, aby příběh věrněji odrážel průběh vaší partie, doporučujeme se vyhnout Míše, Klárce a Sešívkovi (i když hrát za ně není zakázáno).

Připravte příběhové karty pro první příběh lícem dolů na stůl.

Z tohoto balíčku vezměte karty instrukcí Drsoň a Ducalkin vycpaný roh. Dejte je hráčům ovládajícím tyto plyšáky.

Vyberte z balíčku příběhových karet pro první příběh všechny karty předmětů krom Dyasaufa. Předmětem Vycpaný roh vybavte Ducalku a ostatní karty předmětů zamíchejte do všeobecného balíčku karet předmětů.

Pokračujte na str. 5, odstavec 5-1.

SEŠÍVKA VYPRAVUJE O PLACHÉ KAČENCE

Jednoho dne se nově vylíhlá kačenka odkolébala k jezírku a pozorovala, jak se starší kačenky střídají ve skocích do vody. Jedna po druhé vždy vyskočily do výšky, radostně zakvákaly, snesly se dolů a – žbluňk! – vnořily se do chladivých vlnek. Mladá kačenka si stoupla do fronty s ostatními, ale když na ni přišla řada, nedokázala se odhodlat. Starší kačenky už přece měly svůj vybrošený styl a naše mladá kačka se bála, že skočí nemotorně a ostatním bude pro smích. Několikrát se vrátila do fronty, vystála si svoje místo a znovu nervózně utekla na konec.

„Proč neskočíš?“ zeptala se jedna starší kačenka.

„Bojím se, že budu neohrabaná a při tom skoku se před vámi ztrapním,“ přiznala mladá kačenka.

„Jak myslíš,“ odvětila starší a potřásla hlavou. „Já osobně bych si radši něco užila, i kdybych u toho měla vypadat hloupě, než abych si dávala pozor, co si pomyslí ostatní, a kvůli tomu neměla vůbec žádné zážitky.“

